

Arrest

nr. 64 950 van 15 juli 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 april 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 april 2011 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 juni 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juli 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANDE CASTEELE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 28 september 2010 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 2 maart 2011.

1.3. Op 17 maart 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 18 maart 2011 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in Kabul-stad. U bent Tadjiek van etnische origine en geboren op 22/11/1363 (omgezet naar Westerse kalender 11/02/1985). Toen u zes à zeven was ging u met uw familie naar Iran. U ging ongeveer tien jaar naar school. In 1384 (2005) keerden jullie naar het district Paghman, provincie Kabul terug. U huwde in 1385 (2006) met Froghi Hamid (OV n° 6.706.910). U verklaarde dat de grootvader van uw man Froghi Hamid verkozen werd als vertegenwoordiger van zes regio's in Paghman, namelijk Parachee, Chandalbaee, Ghani, Darre ye Zargar, Poshta en Qala-e-Malik, waardoor hij de officiële eigendomsdocumenten van de gronden in Chemtale en Chongar in zijn bezit had. Na het overlijden van uw echtgenoots grootvader kwamen de officiële eigendomsdocumenten in handen van zijn dochter, de tante van uw man. Deze tante besloot om de documenten aan commandant Ghafar te geven omdat zij van mening was dat die gronden eigendom waren van de gewone burgers van Paghman. Krijgshoer Sayaf had met commandant Ghafar afgesproken om die gronden van de zes regio's in Paghman te kopen. Sayaf zou geld geven aan de eigenaars van die gronden. Toen commandant Ghafar de eigendomsdocumenten aan Sayaf gaf, weigerde hij echter te betalen voor die gronden. Commandant Ghafar wou hiertegen protesteren. Uw man verklaarde dat zes personen, hijzelf, commandant Ghafar, Said Hashem, Zia, Qiyam en mullah Ramazan (de schoonzoon van zijn tante) op 6 of 7 assad 1385 (28 of 29 juli 2006), het protest tegen de handelswijze van Sayaf organiseerden. De optocht vertrok tegenover het districtshuis in Chandalbaee in de richting van het huis van Sayaf. Bij deze optocht kwamen twee mensen om het leven, Mullah Ramazan en Said Hasham. Commandant Ghafar werd opgepakt. Na het protest is uw man onmiddellijk gevlucht naar Kabul, waar hij ondergedoken leefde bij zijn zus tot eind 1385 (februari-maart 2006). Uw man vreesde ontvoerd en opgesloten te worden door de manschappen van Sayaf en de regering. Hij kreeg via zijn schoonbroer boodschappen dat Sayaf en de regering op zoek zijn naar hem. Eind 1385 (februari-maart 2006) verliet uw man Afghanistan. Van begin 1386 (begin 2007) tot de vijfde maand van 1389 (juli 2010) verbleef uw man in Iran, Shiraz. Op 22/08/1386 (13 november 2007) werd uw zoon Yosof in Kabul geboren. Eind 1386 (begin 2008) voegde u zich bij uw man in Shiraz, Iran waar jullie illegaal verbleven. Op 28 september 2010 gingen u en uw man zich aanmelden bij de Belgische asielinstanties en vroegen jullie asiel aan. U legde geen documenten voor ter staving van uw asielrelaas.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk hebt gemaakt. U baseert uw asielaanvraag op dezelfde vluchtredenen als diegene die werden aangehaald door uw man Froghi Hamid (CGVS, p. 13). In zijn hoofde werd door het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat zijn beweerde verblijf in Paghman ongeloofwaardig is, en omdat er geen geloof kan worden gehecht aan jullie problemen met de manschappen van krijgshoer Sayaf en met de regering. U beaamt de verklaringen van uw echtgenoot omtrent zijn verblijf en vluchtrelaas. U voegt geen elementen toe die een eigen vrees voor vervolging volgens de Vluchtelingenconventie, of het bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aantonen. Gezien het ongeloofwaardig karakter van jullie asielrelaas kunnen jullie niet als vluchteling worden erkend en kan niet, wat uw nood aan subsidiaire bescherming betreft, besloten worden tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Het feit dat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst of die van uw echtgenoot, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming. Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie. Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige)

plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat.

Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de asielzoeker geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, is het voor de instanties onmogelijk om een correct zicht te krijgen op de nood aan bescherming van deze persoon. Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hier in gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend. Tot slot dient hieraan te worden toegevoegd dat u geen enkel begin van bewijs voorlegt van uw identiteit, nationaliteit, reisweg en asielrelaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de motiveringsplicht, voert verzoekster aan dat het CGVS haar vaste stijlformule hanteert. Zij betoogt dat het CGVS op geen enkele manier aannemelijk kan maken dat het verhaal van verzoekster onwaar zou zijn en stelt dat het CGVS zelf onwaarheden schrijft en de woorden van verzoekster onjuist interpreteert.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit artikel 1,1° van het Eerste Protocol, voert verzoekster aan dat ook artikel 17 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens, artikel 21 van de Amerikaanse Conventie voor de Rechten van de Mens, artikel 14 van het Afrikaans Charter voor de Mensenrechten en artikel 16 van de Belgische Grondwet, het eigendomsrecht garanderen en dit recht door krijgsheer Sayaf en de Afghaanse overheid werd geschonden.

2.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van het recht op leven en het recht op gezinsleven, voert verzoekster aan dat het algemeen bekend is dat in Afghanistan geen protestacties tegen de overheid worden geduld, uit de protestacties uit het verleden is gebleken dat organisatoren meestal worden vermoord en het CGVS trouwens uitdrukkelijk erkend dat krijgsheer Sayaf algemeen bekend staat voor zijn wreedheden. Zij vervolgt dat België de nodige maatregelen dient te treffen teneinde verzoekster met zijn gezin verenigd te houden. Derhalve voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2, 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM).

Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op hetzelfde vluchtrelaas steunt als haar echtgenoot (RvV 70 917). In haar verzoekschrift herneemt zij overigens een aantal van de middelen en argumenten zoals deze werden ontwikkeld in het verzoekschrift van haar echtgenoot.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 64 949 van 15 juli 2011 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeksters echtgenoot verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de motiveringsplicht, voert verzoeker aan dat het CGVS haar vaste stijlformule hanteert. Hij betoogt dat het CGVS uitgaat van feitelijke veronderstellingen die op geen enkele manier aannemelijk maken dat het verhaal van verzoeker onwaar zou zijn en stelt dat het CGVS zelf onwaarheden schrijft en de woorden van verzoeker onjuist interpreteert.

2.2. In een “tweede middel” voert verzoeker aan dat hij aan een kruisverhoor werd onderworpen bij het CGVS waarbij hij regelmatig werd onderbroken zodat hij niet kon uitspreken. Hij beklagt zich erover dat hij extreem veel plaatsnamen en persoonsnamen voorgelegd kreeg en dat het normaal is dat hij op een beperkt aantal van deze vragen niet kon antwoorden. Verzoeker stelt dat ook rekening moet gehouden worden met het gegeven dat hij al enkele jaren niet meer in Afghanistan is geweest en de vragen in algemene termen werden gesteld en er dan ook geen specifiek en gedetailleerd antwoord kan verwacht worden.

2.3. In een derde middel onderneemt verzoeker een poging om een aantal motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Derhalve blijkt uit dit middel dat verzoeker zich in deze beroept op de schending van de materiële motiveringsplicht.

2.4. In een “vierde middel” voert verzoeker aan dat hij een kopie van zijn identiteitsbewijs toevoegt dat hij in alle nervositeit is vergeten over te maken en stelt hij dat het normaal is dat hij zijn vluchtweg niet kent.

2.5. In een vijfde middel, afgeleid uit artikel 1,1° van het Eerste Protocol, voert verzoeker aan dat ook artikel 17 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens, artikel 21 van de Amerikaanse Conventie voor de Rechten van de Mens, artikel 14 van het Afrikaans Charter voor de Mensenrechten en artikel 16 van de Belgische Grondwet, het eigendomsrecht garanderen en dit recht door krijgsheer Sayaf en de Afghaanse overheid werd geschonden.

2.6. In een zesde middel, afgeleid uit de schending van het recht op leven en het recht op gezinsleven, voert verzoeker aan dat het algemeen bekend is dat in Afghanistan geen protestacties tegen de overheid worden geduld, uit de protestacties uit het verleden is gebleken dat organisatoren meestal worden vermoord en het CGVS trouwens uitdrukkelijk erkend dat krijgsheer Sayaf algemeen bekend staat voor zijn wreedheden. Hij vervolgt dat België de nodige maatregelen dient te treffen teneinde verzoeker met zijn gezin verenigd te houden. Derhalve voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2, 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM).

Verzoeker besluit dat hij wellicht zal worden vermoord in zijn thuisland wegens protestacties tegen de overheid zodat voor hem een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A 2 van de Conventie van Genève erkend dient te worden en minstens dient erkend te worden dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt zodat hem het subsidiair beschermingsstatuut dient te worden toegekend.

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een niet vertaalde kopie van een “identiteitsdocument”.

2.7. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij niet aannemelijk maakt dat hij één van de organisatoren was van het protest tegen Sayaf in juli 2006, zoals uitvoerig en onder verwijzing naar informatie toegevoegd aan het administratief dossier wordt toegelicht, (ii) zijn vrees voor Sayaf en de regering weinig geloofwaardig overkomt, (iii) zijn geografische kennis van het gebied waar hij gewoond zou hebben niet kan overtuigen, (iv) hij verkeerdelijk beweerde dat Abdul Razaq het districtshoofd is en hij, geconfronteerd met de naam van het districtshoofd, niet wist over wie het ging, (v) hij door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen omtrent zijn verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor zijn komst naar België het CGVS in de onmogelijkheid stelt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van zijn asielrelaas en vluchtmotieven en hij het bijgevolg de asielinstanties onmogelijk maakt om tot een correcte inschatting te komen van zijn nood aan bescherming, en (vi) hij geen enkel document voorlegde als bewijs van zijn nationaliteit, identiteit, reisweg en vluchtrelaas.

Uit de lezing van de volledige beslissing blijkt, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, niet in het minst dat “Het CGVS (...) haar vaste stijlformule (hanteert)”.

2.8. Waar verzoeker in het tweede middel aanvoert dat hij aan een kruisverhoor werd onderworpen en stelt dat wanneer het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) oordeelt dat verzoeker over bepaalde zaken te weinig afweet of te weinig informatie heeft verstrekt, dit louter te wijten is aan haar eigen manier van interviewen, stelt de Raad na lezing van het gehoorverslag vast dat verzoeker bij het begin van het gehoor verklaarde dat hij de tolk goed begreep en op het einde van het interview antwoordde dat hij alle problemen heeft verteld die aanleiding hebben gegeven tot zijn vertrek, hij alle vragen heeft begrepen, de tolk goed heeft begrepen en niets meer te vragen of toe te voegen heeft. Uit niets blijkt dat het gehoor niet op een correcte manier zou zijn verlopen, dat verzoeker te weinig tijd zou hebben gehad om vragen te beantwoorden of dat hij meermaals werd onderbroken waardoor hij niet alle informatie kon verschaffen die hij kende.

2.8.1. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker met betrekking tot de feiten die de aanleiding zouden zijn geweest van zijn vlucht en vrees voor vervolging het volgende verklaarde tijdens het gehoor: "Hebben jullie iets gedaan om de gronden terug te krijgen? Wij hebben dat geprobeerd. Daarom protest. Dat was een poging. (...) Wanneer was dat protest? In 1385. Maand? In Assad. Begin assad, 6 of 7 denk ik ongeveer. Was er maar 1 protest? Ja. Wie organiseerde dat protest? Commandant Ghafar. Hij heeft met mensen, vertegenwoordigers van verschillende dorpen gesproken en zijn hebben gevraagd om deel te nemen aan dat protest. Heb je zelf meegedaan? Ja. Wij waren met 6. (...) Hoeveel mensen namen deel? 250 ongeveer. (...) Waar ging het protest door? Tegenover het districtshuis in Chandal Bae. (...) Gewonden? Neen. Werden er mensen opgepakt? Commandant Ghafar. Kwamen er mensen om het leven? Hoeveel? 2 mensen. (...) Werd enkel commandant Ghafar opgepakt? Enkel hij. Wie is eigenlijk commandant Ghafar? Hij is ook een jihadi commandant. Pir Said Ahmad Gailani is de leider van partij Mahaz e Mili. Ghafar was een commandant van deze partij, een belangrijke. Ghafar ooit in partij van Sayaf geweest? Neen. Wat was het resultaat van dat protest? Geen resultaten. Alleen 2 mensen kwamen om het leven. Wij zijn gevlucht. (...) Kent u Malik Assadullah? (...) neen. (...) Datum vlucht naar Kabul? De dag van het protest zelf. Welke dag was dat? Het was assad, 6 of 7 assad." (gehoorverslag, p. 14-15).

2.8.2. Verzoeker betwist niet dat 6 of 7 assad, de dag van het protest waaraan hij deelnam en zijn vlucht naar Kabul, omgerekend in de Gregoriaanse kalender 28 of 29 juli 2006 is.

Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat 1) er een betoging is geweest op 1 juli 2006 tegen Sayaf door de mensen van Paghman omwille van het gewelddadig opeisen van hun land, 2) Malik Assadullah, één van de vertegenwoordigers van de lokale gemeenschap door commandanten van Sayaf op 29 juli 2006 werd gedood, 3) tegen deze moord op 29/30 juli 2006 een betoging werd georganiseerd waaraan een 200-tal inwoners participeerden, 4) de politie het vuur opende op de betogers en twee mensen doodde en één of twee burgers verwondde, 5) er sprake is, afhankelijk van de bron, van 73 of een vijftigtal gearresteerden, en 6) de meeste betogers vrijgelaten werden met uitzondering van commandant Ghaffar en 12 invloedrijke individuen, die zouden zijn vrijgelaten begin 2007 (RAWA. Org: People of Paghman raise against Sayyaf; CEDOCA-antwoorddocument afgh2007-002w). Deze aan het administratief dossier toegevoegde informatie wordt door verzoeker niet betwist en de Raad kan derhalve enkel vaststellen dat verzoekers verklaringen niet overeenstemmen met deze informatie. Zo spreekt verzoeker over één betoging tegen Sayaf omwille van het afpersen van land die plaatsvond op 28/29 juli 2006 terwijl hij de betoging van 1 juli 2006 en de reden van de betoging van 28/29 juli 2006 onvermeld laat. Meer nog, tijdens het gehoor gevraagd of hij Malik Assadullah kent, antwoordde verzoeker negatief. Volgens verzoeker werden de commandant Ghaffar en twee familieleden gearresteerd, terwijl volgens de bronnen het aantal gearresteerden schommelt tussen de 50 en 73, wat toch een opmerkelijk verschil is. Derhalve stelt de Raad vast dat het relaas van verzoeker niet overeenkomt met de objectieve informatie in het administratief dossier en hij niet eens de naam kent van de vertegenwoordiger van de lokale gemeenschap die vermoord werd, wat aanleiding gaf tot het protest op 29 juli 2006. Dat er verwarring ontstond over de persoonsnamen, de "Perzische namen" zeer onduidelijk uitgesproken werden, de tolk en de interviewer deze namen meerdere keren dienden te herhalen, zeker over de heer Assadullah en dit een veel voorkomende naam is in Kabul zodat verzoeker niet precies wist over welke persoon hij diende te vertellen, is niet ernstig. Verzoeker verklaarde immers twee keer uitdrukkelijk dat hij de tolk goed begreep, er werden dienaangaande geen opmerkingen gemaakt, noch door verzoeker noch door zijn advocaat, en de Raad is van oordeel dat indien verzoeker effectief een medeorganisator zou zijn geweest van de betoging tegen Sayaf op 28/29 juli 2006 hij minstens de naam van de vertegenwoordiger van de lokale gemeenschap die werd vermoord, hetgeen bovendien de aanleiding was voor die betoging, zou kennen of herkennen. Dat hij telkens werd onderbroken en daardoor blijkbaar niet exact heeft verteld wat de interviewster wilde horen vindt geen steun in het gehoorverslag.

Wat de naam van het hoofd van de politie en het districtshoofd betreft wijst de Raad erop dat uit de informatie niet kan afgeleid worden dat Adul Razaq het hoofd van de politie is, en kan de Raad enkel vaststellen dat in de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, met name twee krantenartikels van RAWA.org., als districtshoofd één keer "Haji Abdul Qayum" wordt vermeld, de andere keer "Haji Abdul Qadir". Wat de namen van deze personen mogen wezen verzoeker stelde tijdens het gehoor dat het districtshoofd Abdul Razak was en hij meende toen tot twee keer toe dat Haji Abdul Qadir in Paghman de politiechef/hoofd veiligheid was (gehoor, 11-12) terwijl hij thans stelt dat het districtshoofd Hadji Abdul Quadir is. Dat de namen (plaatsnamen en persoonsnamen) uitspreken zeer moeilijk is gelet op het totaal andere alfabet van Afghanistan is niet ernstig vermits het gehoor werd afgelegd met de bijstand van een tolk Dari, de moedertaal van verzoeker. De Raad is dan ook van oordeel dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij betrokken was bij deze betoging, noch dat hij op het ogenblik van de verschillende incidenten en betogingen in deze streek woonde. Er kan immers vanuit gegaan worden dat indien verzoeker niet deelnam aan de betogingen/protesten maar daar effectief verbleef, en als handelaar tewerkgesteld was, hij dan ook tijdens het interview bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op de hoogte zou zijn geweest van de verschillende betogingen, de naam van de lokale vertegenwoordiger die werd gedood, de naam van het districtshoofd, en deze van de politiechef. Dat hij nerveus was tijdens het gehoor en er ook rekening moet gehouden worden met het gegeven dat hij al enkele jaren niet meer in Afghanistan is geweest is geen afdoende verklaring voor deze vaststellingen.

De motivering in de bestreden beslissing omtrent zijn gebrek aan kennis over commandant Ghaffar wordt door verzoeker in het verzoekschrift niet weerlegd. De motivering dienaangaande blijft dan ook staande en wordt beschouwd als zijnde hier hernomen.

De Raad is dan ook van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht vastgesteld heeft dat "u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk hebt gemaakt. Er bestaan vooreerst ernstige twijfels rond de geloofwaardigheid van uw problemen met krijgsheer Sayaf in Paghman. Er dient te worden opgemerkt dat u het niet aannemelijk heeft gemaakt dat u één van de organisatoren was van het protest tegen Sayaf in juli 2006." In casu is er geen sprake van een "vaste stijlformule" vermits uit de eenvoudige lezing blijkt dat verzoekers asielaanvraag individueel werd onderzocht en in de bestreden beslissing correct wordt toegelicht - behoudens de namen van de politiechef en het districtshoofd - , onder verwijzing naar objectieve informatie, waarom de commissaris-generaal van oordeel is dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij één van de organisatoren is van het protest tegen Sayaf in juli 2006.

In de mate verzoeker voorhoudt dat aan de hand van veronderstellingen geen juridische motivering kan worden opgebouwd en hij daartoe een deel van de motivering van de bestreden beslissing citeert, merkt de Raad op dat verzoeker zelf beweerde dat zijn familie die achtergebleven was in Paghman geen problemen kende. De Raad is van oordeel dat, gelet op het profiel van Sayaf, de commissaris-generaal terecht kan stellen dat het weinig geloofwaardig is dat verzoekers familie, inzonderheid zijn schoonbroer, niet op een of andere manier onder druk zou zijn gezet indien Sayaf verzoeker nog zou zoeken omdat hij mensen had opgestookt tegen Sayaf en deze laatste zijn foto zou hebben verbrand.

2.8.3. Blijkens verzoekers verklaringen zou hij sinds 1375 (1996) een voedingswinkel, later een winkel in bouwmaterialen hebben gehad, en zou hij het grootste gedeelte van zijn leven doorgebracht hebben in Paghman waar hij eveneens school liep tot de 8ste klas. Van verzoeker kan dan ook verwacht worden dat hij de aan zijn district grenzende andere districten correct kan weergeven, wat in casu niet het geval is gebleken, vaststelling die verzoeker niet betwist. Voorts geeft verzoeker een viertal namen van dorpen die naast zijn dorp liggen, en kan hij van de door de interviewer opgesomde dorpen in zijn buurt, er slechts twee situeren. Dat deze dorpen plaatsen zouden betreffen die "minstens twee uur wandelen verwijderd liggen van de woonplaats van verzoeker" en hij bij gebrek aan moderne transportmiddelen daarom deze niet gedetailleerd kan situeren, is een blote bewering die niet strookt met de informatie toegevoegd aan het administratief dossier. Immers, blijkens de map van de streek toegevoegd aan het administratief dossier zijn de dorpen Safedan, Sare Yakhan en Chawalkhel het dichtst bij zijn beweerde plaats van afkomst gelegen, zodat het niet aannemelijk is dat hij deze niet zou kunnen situeren indien hij het grootste gedeelte van zijn leven op deze plaats zou hebben gewoond en daar de laatste jaren zou hebben gewerkt als handelaar. Dat er slechts één weg gebruiksklaar was is wederom een blote bewering. De vaststelling dat verzoeker enkele dorpen en plaatsen kent en kan situeren kan de Raad niet overtuigen dat verzoeker in die regio zijn hele leven zou hebben gewoond en weegt niet op tegen

de gegevens die hij niet kent en waaruit dient afgeleid te worden dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij in Paghman heeft verbleven tot aan zijn beweerde vertrek naar Kabul in 2006.

2.8.4. Wat verzoekers neergelegde identiteitskaart betreft dient te worden vastgesteld dat het op zijn minst opmerkelijk is dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft gesteld geen identiteitsdocument, rijbewijs en paspoort te bezitten (gehoor DVZ, stuk 19, punt 21). Hoe dan ook het betreft een kopie waaraan geen objectieve bewijswaarde kan worden toegekend.

2.8.5. In de mate verzoeker zich beroept op artikel 1,1° van het Eerste Protocol, artikel 17 van de Universele verklaringen van de Rechten van de Mens, artikel 21 van de Amerikaanse Conventie voor de Rechten van de Mens, artikel 14 van het Afrikaans Charter voor de Mensenrechten en artikel 16 van de Belgische Grondwet, en stelt dat het feit dat Sayaf de eigendomstitel van voormelde gronden in handen heeft en verzoeker volledig en definitief het genot van zijn eigendom heeft ontnomen, doch weigert hiervoor enige betaling te verrichten, een inbreuk uitmaakt op voormelde internationale verdragsartikelen, wijst de Raad erop dat aan verzoekers relaas geen enkel geloof wordt gehecht zodat hij ook niet aantoonbaar dat zijn "recht" op eigendom door Sayaf en de Afghaanse overheid werd geschonden.

2.9. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève in aanmerking worden genomen.

2.10. Artikel 8 EVRM wordt niet dienstig aangevoerd tot staving van de nietigverklaring of hervorming van een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling en over het reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming van betrokkene bij terugkeer naar het land van herkomst van betrokkene uitspraak wordt gedaan (zie ook R.v.St. nr. 136.788, 27 oktober 2004; R.v.St. nr. 132.773, 22 juni 2004; arr. nr. 173.527 van 13 juli 2007;).

2.11. De artikelen 2 en 3 EVRM stemmen inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Het is daarbij de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt vast dat verzoeker geen andere elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Voor zover hij zich beroept op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielaanvraag, merkt de Raad op dat, gelet op het voorgaande, kan worden besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kan verzoeker zich niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn aanvraag liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen concludeert terecht dat het onmogelijk is om een duidelijk beeld te krijgen van verzoekers profiel, zijn verblijfplaatsen van de laatste jaren, zijn eventueel verblijfsstatuut in derde landen of elders in Afghanistan, conclusie die door verzoeker niet wordt betwist. Doordat verzoeker geen reëel zicht biedt op zijn verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert hij de asielinstanties zich een juist beeld te vormen over zijn werkelijke nood aan internationale bescherming. De Raad benadrukt dat uit artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet dient afgeleid te worden dat regionale verschillen omtrent de veiligheidssituatie in het land van herkomst in aanmerking moeten genomen worden bij de beoordeling voor het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade. Derhalve is het noodzakelijk dat verzoeker zijn (recente) afkomst uit Paghman (provincie Kabul, Afghanistan) aannemelijk heeft gemaakt, wat in casu niet het geval is. In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld "dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat.

Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat

de asielzoeker geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, is het voor de instanties onmogelijk om een correct zicht te krijgen op de nood aan bescherming van deze persoon." De motivering dienaangaande blijft dan staande en wordt beschouwd als zijnde hier hernomen, aangezien verzoeker er niet in geslaagd is deze motivering te ondergraven.

2.12. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoeker worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf en zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd."

Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juli tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS